

for Statsgaranti paa et Tidspunkt, da der ikke syntes at være Brug for Statsgaranti. Det er klart, at man ikke kunde forvente, at Udvalget vilde gaa med, naar det mærkede, at der blev trukket saa stærkt paa Nationalbanken, og at man derfor maatte have en Lov. Men hvad gør Ministeriet saa, da det mærker, det er galt? Ja, det gør ingenting, i hvert Fald ikke offentligt.

Den højtærede Handelsminister har i Folketinget meddelt, at han først Fredag Aften Kl. 11 fik Bankraadets Erklæring, men af de Udtalelser, jeg hørte i Folketinget, blev jeg ikke klar over, om Handelsministeren dermed vilde paastaa, at han ikke vidste, hvorledes det hele laa for Fredag Aften Kl. 11. Hvis det skulde være Tilfældet, vil jeg spørge den højtærede Handelsminister, om han ogsaa mener, at alle Ministeriets Medlemmer var uvidende med Hensyn til disse Forhold indtil Fredag Aften Kl. 11. I saa Tilfælde kunde der være Grund til at misunde Ministeriet en saa fredelig Tilværelse under saa vanskelige Forhold; men jeg tror heller ikke, det har været saadan. Jeg ved ikke, om den højtærede Handelsminister har vidst noget, men jeg er overbevist om, at en eller maaske flere af Ministeriet har vidst, hvor galt det var, allerede fra Ugens Begyndelse; i hvert Fald var der adskillige Mennesker rundt i København, der vidste det, saa det skulde være mærkeligt, om Ministeriet ikke havde haft nogen Anelse derom. Men Ministeriet holdt Sagen hemmelig, indtil Rigsdagen i sidste Øjeblik blev sammenkaldt, hvilket naturligvis kun forøgede Panikstemningen, naar det skete paa den Maade, i Stedet for at man i Mindelighed havde søgt at faa truffet en Ordning underhaanden, saa man maaske kunde have undgaet en saadan Panik. Dette hænger jo sammen med Ministeriets sædvanlige Taktik ved Forelæggelsen af saadanne Forslag, den Taktik, der gaar ud paa, at Rigsdagen, som det blev sagt sidste Gang, skal have Pistolen for Brystet og være rede til uden at afbryde Møderne, om jeg maa sige i kontinuerlig Drift, at gøre disse Forslag færdige, for ellers „lukker Banken“, som det hedder. Det er en af disse mystiske Trusler, som

har terroriseret den danske Lovgivningsmagt og vistnok ogsaa Ministeriet mere end een Gang i det sidste halve Aar, denne Trusel: ellers lukker Banken. Det er muligt, at den havde lukket, men det er ogsaa muligt, at den slet ikke havde lukket. Men 3—4 Gange har dette mystiske Slagord pludselig faaet en Del Mennesker til at tabe Besindelsen og den rolige Overvejelsesevne og faaet dem til at lave Forslag, hvis Rækkeevne de ikke er i Stand til at vurdere. Jeg tror, det havde været bedre, om Ministeriet havde haft noget mere kolde Hjerner overfor disse Trusler, som kom baade fra Nationalbanken og Landmandsbanken i tidligere Tid, og navnlig efter at det havde opdaget, hvor løst alle disse Mennesker havde skønnet over deres egne Bankers Stilling og beslægtede Forhold. Nationalbankens Stilling i denne Sag har tjent den til overordentlig liden Ære. Det er mig overhovedet ganske ubegribeligt, hvorledes Nationalbankens Ledelse kan vedblive at bestaa, efter at den finansielt set har gjort den ene Dumhed efter den anden. Man maa nødvendigvis spørge: men har Nationalbanken da overhovedet slet ingen bankteknisk Evne til at komme til Bunds i et Spørgsmaal? — naar den Gang paa Gang kan afgive Erklæringer, som viser sig at være fuldstændig overfladiske og slet ikke stemmende med Virkeligheden.

Det af Regeringen forelagte Lovforslag er vel nok det mærkeligste Forslag, som nogen Sinde er forelagt en Lovgivningsmagt. Jeg tror ikke, der let findes noget Sidestykke dertil. Hovedprincippet i det er, at der skal gives en absolut ubegrænset Statsgaranti for private Menneskers økonomiske Handel og Vandel, og den skulde efter Lovforslagets oprindelige Tekst strække sig over 7 Aar. Det er senere blevet begrænset til 5 Aar, og dette er sket med den Motivering, at saa bliver Risikoen noget mindre. Jeg skal indrømme, at hvis man gaar ud fra, at disse Mennesker benytter hvert af de 7 Aar, der er akkorderet dem, til at faa saa mange Penge som muligt til at forsvinde, er det en Fordel at faa Tidsrummet begrænset til 5 Aar. Men hvis man har den Tro, som lyser ud af de Udtalelser, der kom fra f. Eks. Handelsministeren, at dette her